

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115225900
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8115225900.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. C. XXX, XXX XX D., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: TELERVIS PLUS, a. s., so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, právne zastúpenému: STRELÁK & Partners, s. r. o., so sídlom Jakubovo námestie 13, 811 09 Bratislava – Staré Mesto, IČO: 52 451 747, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 62,98 eura a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 13C/411/2015- 62 z 9. novembra 2021, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„Určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 520131952 z 30. augusta 2013, uvedená v článku I. v znení: „Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odmenu vo výške 18 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 5 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov“, je neprijateľná.

Určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o poskytovaní domáceho servisu k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX z 30. augusta 2013, uvedená v článku II. bod 2.2 v znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 286,65 eur a to v pravidelných 3 mesačných splátkach vo výške 95,55 eur.“, je neprijateľná.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Náhradu trov konania stranám nepriznáva.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručanou súdu prvej inštancie 14. 10. 2015 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 552,65 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému, do zaplatenia. Zároveň sa domáhala, aby súd určil, že zmluvné podmienky uvedené v článku I. zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v článku II. bod 2. zmluvy o poskytovaní domáceho servisu zo dňa 30. augusta 2013 sú neprijateľné a priznal jej náhradu trov konania.

Žalobkyňa a žalovaný 30. augusta 2013 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi bezúčelový úver vo výške 700 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 20 %, odmenou za poskytnutie úveru vo výške 18 %, RPMN 67,70 % a celkovou čiastkou, ktorá mala byť zaplatená žalovanému 966,- eur. V ten istý deň strany sporu uzatvorili zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, v zmysle ktorej mala žalobkyňa zaplatiť žalovanému odmenu vo výške 286,65 eura. Za úver vo výške 700 eur mala teda žalobkyňa zaplatiť žalovanému spolu 1.252,65 eura, pričom túto sumu mu v celom rozsahu aj zaplatila. Žalovaný v zmluve

uviedol úrok bez časovej konkretizácie a do výšky RPMN nezarátal doplnkové služby, v dôsledku čoho je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto žalobkyňa žalovala bezdôvodné obohatenie vo výške 552,65 eura.

3. Čo sa týka zmluvných podmienok, určenia neprijateľnosti ktorých sa žalobkyňa domáhala, tak odmena za poskytnutie úveru nebola individuálne dojednanou podmienkou, pretože z formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 30. augusta 2013 je nesporné, že spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď má možnosť oboznámiť sa s ňou pred jej podpísaním. Najmarkantnejším nedostatkom tejto odmeny je jej neurčitosť, a to ako v cene tak aj v predmete plnenia. Výška odmeny je priamo odvodená od hodnoty poskytnutej istiny a podrobnosti mechanizmu, ktorý mení jej reálnu výšku pre každého spotrebiteľa zvlášť, v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú uvedené. Odmena za poskytnutie úveru nie je zmluvnou podmienkou, ktorá je hlavným predmetom plnenia alebo sa týka primeranosti ceny a nie je určitá, jasná a zrozumiteľná. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že žalovaný si nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú jeho zákazníkom vopred známe a výška tejto odmeny dosahuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok, pričom je neprijateľné, aby poplatok za vypísanie zmluvy závisel na výške poskytnutého úveru. Žalovaný vôbec nevysvetľuje, prečo žiada vyššiu odmenu od zákazníka, ktorému požičiava vyššiu sumu, ako od toho, ktorému požičiava menej.

Domáci servis je poskytovanie konzultačných a nadštandardných služieb spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru. Jedná sa hlavne o službu spočívajúcu v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátok úveru, vedení a kontrole splátkového kalendára, upozornení na termín splátky a na prípadné následky nesplácania. To, že zmluvu o poskytovaní domáceho servisu bol spotrebiteľ povinný uzavrieť, aby úver získal, je podľa žalobkyne zrejme z výšky prvých troch mesačných splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to vo výške 3,50 eura s tým, že ďalších desať mesačných splátok je vo výške 95,55 eura, pričom zmluva o poskytovaní domáceho servisu je splatná v troch mesačných splátkach po 95,55 eura. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa žalobkyne spočíva v tom, že uzavretie zmluvy o poskytnutí domáceho servisu je podmienkou uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v tom, že s ohľadom na vyššie uvedené striktné zákonné ustanovenia, žalovaný do zmluvy zakomponoval odplatu, ktorá nebola individuálne dohodnutá.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol, aby ju súd zamietol. Vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že 9. decembra 2015 uhradil na účet právneho zástupcu žalobkyne sumu 692 eur, z toho 489,67 eura z titulu bezdôvodného obohatenia a 202,24 eura ako trovy právneho zastúpenia, k čomu priložil potvrdenie SEPA platobných príkazov z jeho účtu v Poštovej banke a protokol o zápočte, podľa ktorého bol ako veriteľ povinný vrátiť žalobkyni ako dlžníčke úrok vzhľadom na predčasné splatenie úveru vo výške 64 eur, proti ktorému započítal nárok na poplatok za splatenie úveru pred lehotou splatnosti vo výške 1,02 eura a už 23. júla 2014 vrátil žalobkyni preplatok vo výške 62,98 eura. Vo vzťahu k určaniu neprijateľnosti zmluvných podmienok namietal, že na takomto určení nie je naliehavý právny záujem, nakoľko žalobkyňa ako spotrebiteľka mala dostatok iných prostriedkov právnej ochrany, ktoré mohla využiť. Naliehavý právny záujem by bol daný vtedy, ak by tu bol objektívny stav právnej neistoty medzi ním a žalobkyňou. O takomto stave však nemožno v tomto prípade hovoriť, pretože 9. decembra 2015 uhradil na účet právneho zástupcu žalobkyne všetky vyššie uvedené sumy.

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná podmienka upravená v článku I. zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na jej neurčitosť, zmätočnosť a klamlivú povahu, predstavuje v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnú podmienku. Neprijateľnosť spočíva v spôsobilosti uviesť spotrebiteľa do omylu o cene hlavného predmetu plnenia, pri ktorom je navyše odmena veriteľa, ako cena za neurčitý predmet plnenia, určená paušálne (percentom z istiny), bez ohľadu na skutočnú dĺžku poskytnutia finančných prostriedkov (ktoré môžu byť vrátené aj skôr) a pri ktorom nie je zrejme, za čo presne sa má odmena veriteľovi platiť a čo za ňu spotrebiteľ dostáva, čo spôsobuje celkom zjavne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve o poskytovaní domáceho servisu spočíva v dojednaní odplaty za poskytovanie tzv. domáceho servisu (najmä preberanie a zaúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru) vo výške 286,65 eura. Táto suma zodpovedá rozsahu 41 % zo sumy úveru 700,- eur, ku ktorému sa dojednáva (poskytnutého na 13 mesiacov). Spotrebiteľ je na základe tejto podmienky nútený vykonávať úhrady splátok úveru v hotovosti, osobitne aj vzhľadom na

povinnosť jej úhrady, bez ohľadu na to, že podstata tejto služby napokon ani nemusí byť spotrebiteľovi reálne poskytnutá. Úver môže byť stále splatený aj bezhotovostne, resp. bez ohľadu na trvanie súvisiacej povinnosti dlžníka uhrádzať splátky, ktoré môžu byť uhradené aj skôr, spôsobuje celkom zjavne značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Jeho základné zmluvné postavenie podstatne zhoršuje a v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak predstavuje neprijateľnú podmienku. Dodatočné dojednania odplaty za poskytovanie tzv. domáceho servisu, podstata ktorého mala spočívať v preberaní a zaúčtovaní hotovostných úhrad (v mieste bydliska dlžníka), pri ktorom bolo prijatie, resp. prebratie a zaúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru v mieste bydliska dlžníka už predtým (bezodplatne) jeho povinnosťou, zmluvné postavenie spotrebiteľa zhoršilo.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že v priebehu konania vzala žalobkyňa žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 489,67 eura s prísl. späť z dôvodu, že žalovaný jej túto sumu uhradil, preto bolo konanie v tejto časti zastavené. V konaní bolo preukázané, že žalovaný uhradil žalobkyni aj zvyšok žalovanej sumy, t. j. 62,98 eura, avšak žalobkyňa v tejto časti nevzala žalobu späť, preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

7. Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere - § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, ods. 2, zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov - § 3 ods. 3, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) – 298 ods. 2, Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, ods. 2, § 257, § 262 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu výroku o trovách konania, podala odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že nenapáda úvahy súdu prvej inštancie ohľadom náhrady trov konania vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Napáda ale rozhodnutie o náhrade trov konania, vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, pri ktorých aj keď ide o dve samostatné veci, požaduje náhradu trov konania v plnom rozsahu ako keby išlo len o jednu vec. V tomto smere poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 23Co/186/2016 z 18. októbra 2017 v zmysle ktorého: „V prípade kumulácie nároku na určenie neplatnosti zmluvy a nároku na finančné plnenie nie je možné vôbec zistiť, v akom pomere je úspech a neúspech účastníka, pretože tieto plnenia sú navzájom nezapočítateľné. Je preto správne priznať trovy konania vo vzťahu ku každému nároku osobitne a správne teda súd prvej inštancie priznal žalobkyni len trovy konania vo vzťahu k nároku, vo vzťahu ku ktorému bola v konaní úspešná.“ Zároveň citovala z uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/5/2016 z 27. marca 2018, v rámci ktorého odvolací súd dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3M Cdo/11/2011 zo dňa 11.10.2012, podľa ktorého: „V prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viaceru právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 142 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.), ďalej zväziť, či neúspech nebol len v nepatrných častiach alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu (§ 142 ods. 3 O. s. p.), a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konanie o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní. Obdobný názor bol vyjadrený aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/39/2011 zo dňa 26.01.2012, v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 M Cdo/25/2012 zo dňa 04.04.2013, v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSSR z 24.06.1969, 3Cz 13/69, v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 14Co/100/2012 zo dňa 01.07.2013. V prejednáwanej veci sa žalobcovia domáhali určenia neplatnosti jednotlivých kúpnych zmlúv a zmlúv o budúcej zmluve, určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu, vydania bezdôvodného obohatenia a zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia. V konaní boli nepochybne uplatnené viaceré nároky a každý voči inému žalovanému, resp. žalovaným, každý z týchto nárokov mohol byť samostatne predmetom žaloby, resp. konania (čo sa napokon aj stalo napríklad aj tým, že súd vylúčil uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia na samostatné konanie). Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo sporné, že v prejednáwanej veci je každý nárok potrebné posudzovať samostatne. Takýto názor vo svojom odvolaní zastáva aj žalovaný 1/, rovnako aj žalobcovia vo vyčíslení trov konania, žalovaní 2/ a 3/ takýto postup nenamietali a napokon aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení uviedol, že

postupoval podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspech v každej veci posudzoval samostatne. Súd prvej inštancie však následne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. nesprávne vyložil.

Ak sa má každý nárok posudzovať samostatne, nie je správny postup, ktorý zvolil súd prvej inštancie, keď percentuálne vyjadril podiel každého nároku na celkovej hodnote sporu a podľa výšky tohto podielu priznal oprávnenej strane náhradu trov konania za každý nárok samostatne. Takýto postup zodpovedá skôr ust. § 142 ods. 2 O. s. p., prípadne je akýmsi „hybridom“ ust. § 142 ods. 1 a 2 O. s. p. odsekov 1 a 2 ustanovenia § 142 O. s. p., platného v čase jeho rozhodovania.

Samostatné posúdenie každého uplatneného nároku znamená, že u každého z nárokov (o neplatnosť jednotlivých zmlúv, určenie vlastníctva či peňažných nárokov) bez ohľadu na ostatné nároky, súd samostatne posúdil mieru úspechu strán sporu. Relevantnou je preto odvolacia námietka žalovaného 1/, že v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia bol plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uvedené však platí aj pre posúdenie náhrady trov konania v tých nárokoch, v ktorých boli plne úspešní žalobcovia.“

Žalobkyňa preto navrhla, aby odvolací súd výrok o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby výrok o náhrade trov konania zmenil a rozhodol tak, že: V konaní o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia súd náhradu trov konania stranám nepriznáva. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu odvolacích trov v plnom rozsahu.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní žalobkyne, ako aj konanie, ktoré rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

11. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a žalovaný v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, keď jeho časť uhradil žalobkyni ešte pred podaním žaloby a časť po jej doručení (teda v primeranom čase po tom, keď ho žalobkyňa na jeho vydanie, keďže čas jeho plnenia nebol ustanovený). Vzhľadom na to mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný tak v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, vzhľadom na svoje plnenie pred žalobou, ako aj chýbajúcu výzvu na dobrovoľné splnenie zvyšku pred podaním žaloby v tejto časti, nedal príčinu na podanie žaloby voči nemu (viď primerane aj ust. § 143 O. s. p. – zák. č. 99/1963 Zb.), pričom absolútnu väčšinu trov konania vyčíslených žalobkyňou v žalobe mu už aj uhradil, a preto podľa § 255 ods. 2 CSP, aj za primeraného použitia ust. § 257 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. Odvolací súd poukazuje na to, že je nepochybné, že žalovaný 9. decembra 2015 uhradil na účet právneho zástupcu žalobkyne sumu 202,24 eura, ktorú žalobkyňa v žalobe vyčísliť ako trovy konania, a ktorá podľa žalovaného predstavovala náhradu trov právneho zastúpenia žalobkyne. Napriek tomu odvolací súd pripomína, že trovy konania vyčíslené v žalobe boli trovami, ktoré vznikli žalobkyni iba do času podania žaloby, nie trovami celého prvoinštančného konania.

13. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalobkyňa v odvolaní citovala časť odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/5/2016 z 27. marca 2018, odvolací súd na tomto právnom názore v celom rozsahu zotrváva. Teda, ak sa žalobkyňa žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, bolo podľa názoru odvolacieho súdu správne posúdiť mieru úspechu a neúspechu sporových strán vo vzťahu ku každej veci samostatne, keďže sa jedná o dva samostatné nároky. Súd prvej inštancie mal rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania samostatne vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu a samostatne vo vzťahu k neprijateľnosti oboch zmluvných podmienok ako celku. Následne bude rozhodovať o výške tohto nároku (pri určení výšky trov konania sa vychádza z rôznych výpočtových základov), pričom je potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný už z titulu trov konania zaplatil žalobkyni sumu 202,24 eura.

14. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie vec v rozsahu podaného odvolania opätovne prejedná a posúdi či z dôkazov v spise a tvrdení žalobkyne je alebo nie je relevantný záver o nepriznaní

náhrady trov konania žalobkyni, keď jej žalobe v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v celom rozsahu vyhovel. Svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

15. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).